

Холод

Еміль Верхарн

Сьогодні ввечері порожнє, мовчазне.
Холодне од зірок, розкрилось небо
І, заглядаючи у дзеркало земне,
Воно відбило вічність серед степу.

Морозами закутий обрій золотий,
Блискучий лід синіє берегами;
А десь горить промінням шпиль ясний,
Обточений холодними вітрами.

Замовкли небеса, річки й ліси.
О, їхнє світло нерухоме, тихе!
Ніщо не передасть, не висловить краси
У білім царстві запашного снігу.

Довічний спокій. В крижаних руках
Ламається залізо, стогне криця.
І в безконечних снігових полях
Немов застигла вічна таємниця.

Переклад: Микола Терещенко